

Arrest

nr. 246 125 an 15 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent zes jaar en u bent een Afghaans staatsburger van Hazara origine. Uw vader M.(...) M.(...) werkte in Dubai en u bent daar geboren. Daarvoor woonde uw vader in Iran met uw moeder R.(...) F.(...) (voorheen gekend als R.(...)D.(...)). Op 12 november 2015 deden uw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming. Uw vader verklaarde dat hij op jonge leeftijd van Afghanistan naar Iran verhuisde. Uw moeder stelde dat zij in Iran werd geboren als Afghaans vluchteling. Uw ouders verklaarden dat zij Iran verlieten omwille van de algemeen slechte levensomstandigheden voor

Afghanen. Zij ontvluchtten samen met u de Verenigde Arabische Emiraten omwille van de slechte levensomstandigheden voor sjiïeten. Op 11 mei 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel het dossier van uw moeder als dat van uw vader en dit omdat er geen geloof werd gehecht aan het voorgehouden Afgaans staatsburgerschap van uw moeder. Inzake het dossier van uw vader werd geoordeeld dat hij geen zicht bood op zijn werkelijke situatie. Zo werd er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden identiteit, profiel, familiale situatie en de omstandigheden van zijn verblijf in Iran en de Verenigde Arabische Emiraten. Uw ouders dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 28 februari 2017 werden de beslissingen van uw ouders door de Raad bevestigd.

Op 19 maart 2018 deden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming. Hun verzoeken werden door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en hun beroepen tegen deze beslissingen werden door de RvV verworpen.

Op 18 februari 2019 deden uw ouders een derde verzoek om internationale bescherming. Uzelf diende op diezelfde datum in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op aanraden van uw advocaat. Gezien uw jonge leeftijd werd uw persoonlijk onderhoud door uw vader en uw moeder gedaan, in uw aanwezigheid. Uw vader verklaarde dat hij in uw naam een verzoek indiende om over zijn eigen problemen te kunnen spreken. Zowel hij als uw moeder verwezen voorts naar de slechte veiligheidssituatie en de vele zelfmoordaanslagen in Afghanistan. Uw vader vreest dat u ontvoerd zal worden omdat jullie als rijke mensen zullen beschouwd worden gezien jullie verblijf in Europa. Hij voegde ook toe dat meisjes in Afghanistan het risico lopen om verkracht te worden. Daarnaast vrezen uw ouders dat u in Afghanistan uw partner niet zal kunnen kiezen en dat u gedwongen zal worden om te trouwen met een machtige en/of oudere man. Uw moeder verwees ook naar het gebrek aan onderwijsmogelijkheden en het gebrek aan rechten voor vrouwen in Afghanistan. Voorts verklaarden uw ouders dat sjiïeten in Afghanistan gevisieerd worden en dat er gerichte aanvallen plaatsvinden op sjiïeten. Daarnaast stelden uw beide ouders dat u niet in Afghanistan bent geboren, dat u een andere mentaliteit hebt, zich hebt aangepast aan onze cultuur en dat u bijvoorbeeld uw eigen kleren kiest. Ze vrezen dan ook dat u in Afghanistan niet zal worden geaccepteerd omwille van uw accent, kleding en levenswijze. Uw beide ouders benadrukken ook dat u niet in Afghanistan bent geboren. Daarnaast geven ze nog aan dat u thuis geen Dari met hen spreekt en dat u uw Afgaanse identiteit wil verbergen. U gaat hier naar school en u spreekt Nederlands.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden uw ouders volgende documenten voor: een brief van uw kleuterleidster, vier evaluatieverslagens van uw kleuterschool, een klasfoto en een klasboekje met foto's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat u slechts zes jaar oud bent, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van uw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, vond er een persoonlijk onderhoud met uw vader M.(...) M.(...) en uw moeder R.(...) F.(...) plaats waar zij de mogelijkheid kregen om de nodige elementen ter ondersteuning van uw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Uw raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

De relevante elementen werden immers reeds beoordeeld in het kader de verzoeken om internationale bescherming van uw vader. De beslissing inzake in het derde verzoek van uw vader luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen zicht bood op uw werkelijke situatie. Zo werd er geen geloof gehecht aan uw voorgehouden identiteit, profiel, familiale situatie en de omstandigheden van uw verblijf in Iran en de Verenigde Arabische Emiraten. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede verzoek werden door het CGVS niet in overweging genomen en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. U verwees immers louter naar uw eerdere verklaringen (Verklaring Volgend Verzoek vraag 1,6,10 en 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Verder dient opgemerkt dat uw vrees ten aanzien van uw dochter S.(...) reeds werd beoordeeld (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 21). Dit in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming alsook in het kader van S.(...) haar eerste verzoek.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de eerdere vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over uw profiel en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijk profiel, uw verblijfssituatie en dus ook de redenen van uw vertrek.

Het verslag van het voorgelegde DNA onderzoek toont enkel aan dat uw vrouw met een zekerheid van bijna 100% dezelfde biologische ouders heeft als F.(...), H.(...), K.(...) en Q.(...). Uit het feit dat uw schoonzussen F.(...) en H.(...) Afghaanse staatsburgers (zouden) zijn kan echter niets afgeleid worden over uw persoonlijke situatie. Betreffende verwijzing van uw raadsman naar de situatie van terugkeerders in verschillende Afghaanse provincies dient opgemerkt dat er geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden profiel en uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. Een louter algemene verwijzing naar de (veiligheids)situatie in Afghanistan volstaat bovendien niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient immers uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade duidelijk te personaliseren en te concretiseren, hetgeen u tot op heden hebt nagelaten. Tot slot dient toegevoegd dat het derde verzoek van uw echtgenote eveneens niet ontvankelijk werd verklaard. Inzake het eerste verzoek van uw dochter S.(...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Wat de overige in het kader van uw verzoek aangehaalde motieven betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Dat u in Afghanistan ontvoerd zou kunnen worden omdat mensen gaan denken dat jullie rijk zijn gezien jullie in Europa hebben verbleven (CGVS, p. 4) is slechts een blote bewering die noch uw ouders noch uw raadsman aan de hand van enige overtuigende concrete elementen hebben gestaafd. Over de vrees van uw ouders dat u verkracht zou kunnen worden of een gedwongen huwelijk zou moeten aangaan kan hetzelfde worden gezegd (CGVS p. 5 en 6). Daarnaast dient herhaald dat uw vader geen zicht heeft geboden op zijn werkelijke situatie en dat er geen geloof werd gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van uw moeder.

Uw beide ouders gaven ook aan dat sjiieten in Afghanistan gevisieerd worden en dat er gerichte aanvallen plaatsvinden op sjiieten. Er dient echter opgemerkt dat zij en uw raadsman naast hun verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhalen waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van uw religieuze overtuiging (CGVS, p. 5, 8 en 10). In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Wat betreft de onderwijsmogelijkheden in Afghanistan (CGVS, p 5,11 en 12) dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat deze regionaal verschillen binnen Afghanistan. Daar uw vader geen zicht biedt op waar hij vandaan komt en er geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden nationaliteit van uw moeder kan het CGVS zich hier dan ook niet over uitspreken.

Dat u Nederlands spreekt en hier school loopt, hetgeen gestaafd wordt door Belgische schooldocumenten, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken (CGVS, p.7, 8 en 11). Het CGVS is enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Dat u zich schaamt voor uw origine en zich in Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan de cultuur en niet zal worden geaccepteerd omwille van uw accent, kleding en levenswijze is eveneens een blote bewering (CGVS, p. 7, 8 en 11). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u slechts zes jaar oud bent. Met betrekking tot de aangehaalde kledingvoorschriften in Afghanistan, (CGVS, p.) dient te worden opgemerkt dat de daar aanwezige beperkingen zoals omgangs- en gedragsregels alsook kledij gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.

De voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Gelet op bovenstaande kan aan u evenmin het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De Raad stelt vast dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de ouders van de verzoekende partij bij arrest van de Raad, nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoeksters ouders hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran geen geloof kan worden gehecht:

“(…)2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden de asielaanvragen van verzoekers geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran vermits (1) hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn opleidingsniveau en profiel en ook de door verzoeker geschetste activiteiten in de stad Dubai niet aannemelijk zijn, (3) verzoeker daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn familiale situatie, (4) verzoeker ook het aan zijn relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, (5) het feit dat verzoeker verschillende (schoon)familieleden verzwegen heeft, verder zijn algemene geloofwaardigheid teniet doet, (6) verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van de reden(en) waarom zijn familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (7) verzoekers kennis over Afghanistan te beperkt is om zijn nationaliteit aannemelijk te maken, (8) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie en (9) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die

aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ii) verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn, aangezien (1) zij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar naam, haar geboorteplaats en haar opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) zij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar religieuze overtuiging en etnische origine, haar scholingsgraad en de datum van haar huwelijk met Mo. Mi. en zij het aan haar relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde op het Commissariaat-generaal, (3) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van haar verblijf in de stad Dubai, Verenigde Arabische Emiraten, (4) zij incoherente verklaringen aflegt omtrent haar familiale situatie en bewust het bestaan van familieleden in België heeft verzwegen, (5) verzoekster een gebrekkige kennis vertoont omtrent de reden(en) waarom haar familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (6) verzoeksters kennis over Afghanistan te beperkt is om haar nationaliteit aannemelijk te maken, (7) verzoeksters verklaringen omtrent haar verblijfsstatus in Iran als Afghaans vluchteling evenmin consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie, (8) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekende partijen. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2.4. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te

bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partijen van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partijen. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partijen daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient na de lezing van de administratieve dossiers te worden vastgesteld dat verzoekers middels hun verklaringen niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit hebben en dat zij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun identiteit, hun nationaliteit en hun reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op hun eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat zij misleid werden door de mensen onderweg en zij zelf het initiatief hebben genomen om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid te vertellen en aldus niet betrappt werden op een leugen, slagen zij er niet een valabel argument bij te brengen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun familiale situatie en verzoekers profiel te verklaren of te verschonen. De Raad benadrukt vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers echter hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens hun gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen afleggen over hun identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken doen derhalve afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij omwille van hun laaggeschooldheid en de trauma's opgelopen tijdens hun leven en onderweg niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zij zich aldus lieten leiden door het advies van

anderen, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen. Verder laten verzoekers na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast werden verzoekers – zoals zij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeven – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties, zelfs een willekeurige beoordeling, omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een erkenning, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

In zoverre verzoekers betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen objectieve beslissing heeft genomen aangezien hij van bij het begin oordeelt dat verzoekers geen geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker vele zaken correct beantwoord heeft, beperken verzoekers zich tot het louter volharden in verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient evenwel opgemerkt dat dit geen dienstig verweer is om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Alwaar verzoekers hekelen dat geen rekening werd gehouden met de originele documenten die zij voorlegden aangaande hun verblijf in Iran en Dubai, blijken verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende

garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers thans nog verwijzen naar een brief van UNHCR waarin bevestigd wordt dat verzoeksters zussen als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden, merkt de Raad op dat er zich geen dergelijk stuk in het administratief dossier bevindt, noch aan onderhavig verzoekschrift werd gevoegd.

Waar verzoekers ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Waar verzoekers nog lijken te betogen dat er in een eerdere beslissing aangaande verzoekster een fout werd begaan, dient nog te worden bemerkt dat er in hoofde van verzoekster geen eerdere beslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Waar verzoekers nog laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op hun asielaanvraag en de redenen waarom het rapport "treatment of returnees" niet op hen van toepassing is, dient andermaal te worden herhaald dat verzoekers, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden weerlegd of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet aantonen en niet aannemelijk maken daadwerkelijk Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor zij evenmin aantonen dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen

aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke land van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.3.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeksters ouders in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen in arrest nr. 215 779 van 25 januari 2019. Ook in het tweede verzoek om internationale bescherming slagen verzoeksters ouders er aldus niet in om, mits concrete en overtuigende elementen, de geloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen te herstellen. De Raad oordeelde als volgt:

"(...)"

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij houden vast aan hun verklaringen inzake hun problemen. Zij eisen dat deze problemen opnieuw worden onderzocht. Nog stellen zij dat hun (schoon)zussen in het beroep bij de RVV werden erkend en dat bijgevolg ook zij dienen te worden erkend als vluchteling. Met betrekking tot hun vrees ten opzichte van Afghanistan stellen zij dat zij nooit in Afghanistan zijn geweest. Daarnaast stellen zij dat zij al twee jaar in België verblijven. Met betrekking tot hun dochter vrezen zij dat hun dochter in Afghanistan geen toekomst zal hebben.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran vermits (1) hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn opleidingsniveau en profiel en ook de door verzoeker geschetste activiteiten in de stad Dubai niet aannemelijk zijn, (3) verzoeker daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn familiale situatie, (4) verzoeker ook het aan zijn relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, (5) het feit dat verzoeker verschillende (schoon)familieleden verzwegen heeft, verder zijn algemene geloofwaardigheid teniet doet, (6) verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van de reden(en) waarom zijn familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (7) verzoekers kennis over Afghanistan te beperkt is om zijn nationaliteit aannemelijk te maken, (8) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie en (9) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ii) verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn, aangezien (1) zij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar naam, haar geboorteplaats en haar opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) zij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar religieuze overtuiging en etnische origine, haar scholingsgraad en de datum van haar huwelijk met Mo. Mi. en zij het aan haar relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde op het Commissariaat-generaal, (3) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van haar verblijf in de stad Dubai, Verenigde Arabische Emiraten, (4) zij incoherente verklaringen aflegt omtrent haar familiale situatie en bewust het bestaan van familieleden in België heeft verzwegen, (5) verzoekster een gebrekkige kennis vertoont omtrent de reden(en) waarom haar familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (6) verzoeksters kennis over Afghanistan te beperkt is om haar nationaliteit aannemelijk te maken, (7) verzoeksters verklaringen omtrent haar verblijfsstatus in Iran als Afghaans vluchteling evenmin consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie, (8) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers geen enkel document neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers halen aan dat: “Verweerster verwijst naar haar argumenten van eerste asielaanvraag en ze stelt dat ze toen geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoekers.” De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

De brief van UNHCR (stuk 3) waar verzoekers naar verwijzen, is niet gevoegd aan hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift grotendeels beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar voren brachten.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name:

“De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal

eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat zij misleid werden door de mensen onderweg en zij zelf het initiatief hebben genomen om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid te vertellen en aldus niet betrappt werden op een leugen, slagen zij er niet een valabel argument bij te brengen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun familiale situatie en verzoekers profiel te verklaren of te verschonen. De Raad benadrukt vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers echter hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens hun gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen afleggen over hun identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken doen derhalve afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij omwille van hun laaggeschooldheid en de trauma's opgelopen tijdens hun leven en onderweg niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zij zich aldus lieten leiden door het advies van anderen, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen. Verder laten verzoekers na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast werden verzoekers – zoals zij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeven – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties, zelfs een willekeurige beoordeling, omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een erkenning, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

(...)

Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker vele zaken correct beantwoord heeft, beperken verzoekers zich tot het louter volharden in verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er dient evenwel opgemerkt dat dit geen dienstig verweer is om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Alwaar verzoekers hekelen dat geen rekening werd gehouden met de originele documenten die zij voorlegden aangaande hun verblijf in Iran en Dubai, blijken verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers thans nog verwijzen naar een brief van UNHCR waarin bevestigd wordt dat verzoeksters zussen als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden, merkt de Raad op dat er zich geen dergelijk stuk in het administratief dossier bevindt, noch aan onderhavig verzoekschrift werd gevoegd. Waar verzoekers ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

(...)

2.3.2.5. Waar verzoekers nog laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op hun asielrelaas en de redenen waarom het rapport "treatment of returnees" niet op hen van toepassing is, dient andermaal te worden herhaald dat verzoekers, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden weerlegd of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet aantonen en niet aannemelijk maken daadwerkelijk Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor zij evenmin aantonen dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

6. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden).

In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster haar verwantschap met haar zussen H. en F. heeft aangetoond en de Raad heeft gesteld dat H. en F. moeten erkend worden zodat verzoekende partijen eveneens moeten erkend worden als vluchteling. Verzoekende partijen wijzen nog naar een brief van UNHCR en stellen dat verzoekster haar naam niet voorkomt in deze brief aangezien zij op dat moment voor haar vertrek naar Dubai, een Afghaans paspoort had met een Iraans visum. Voorts stellen verzoekende partijen dat zij geen leugens hebben verteld, maar zelf meteen gesteld hebben dat zij misleid werden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en het neerleggen van enkele documenten, zonder dat zij echter concrete en valabele argumenten bijbrengen die de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partijen stellen dat zij geen leugens hebben verteld, maar zelf meteen gesteld hebben dat zij misleid werden, beperken zij zich opnieuw tot een loutere herhaling van een argumentatie die zij al eerder aanbrachten.

Immers, zoals eerder in voornoemde beschikking werd opgemerkt, kwamen verzoekende partijen eerder al met deze uitleg op de proppen bij hun beroep bij de Raad tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die het Commissariaat-generaal in hun hoofde in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam.

De beschikking van 1 oktober 2018 stelt dienaangaande het volgende:

“De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift grotendeels beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar voren brachten.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name:

“De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat zij misleid werden door de mensen onderweg en zij zelf het initiatief hebben genomen om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid te vertellen en aldus niet betrappt werden op een leugen, slagen zij er niet een valabel argument bij te brengen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun familiale situatie en verzoekers profiel te verklaren of te verschonen. De Raad benadrukt vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers echter hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens hun gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen afleggen over hun identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken doen derhalve afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij omwille van hun laaggeschooldheid en de trauma's opgelopen tijdens hun leven en onderweg niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zij zich aldus lieten leiden door het advies van anderen, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen. Verder laten verzoekers na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast werden verzoekers – zoals zij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeven – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties, zelfs een willekeurige beoordeling, omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een erkenning, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in

het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

(...)

Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker vele zaken correct beantwoord heeft, beperken verzoekers zich tot het louter volharden in verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient evenwel opgemerkt dat dit geen dienstig verweer is om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Alwaar verzoekers hekelen dat geen rekening werd gehouden met de originele documenten die zij voorlegden aangaande hun verblijf in Iran en Dubai, blijken verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers thans nog verwijzen naar een brief van UNHCR waarin bevestigd wordt dat verzoeksters zussen als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden, merkt de Raad op dat er zich geen dergelijk stuk in het administratief dossier bevindt, noch aan onderhavig verzoekschrift werd gevoegd. Waar verzoekers ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

(...)

2.3.2.5. Waar verzoekers nog laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op hun asielaanvraag en de redenen waarom het rapport “*treatment of returnees*” niet op hen van toepassing is, dient andermaal te worden herhaald dat verzoekers, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden weerlegd of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet aantonen en niet aannemelijk maken daadwerkelijk Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor zij evenmin aantonen dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat in het kader van het vorig, eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen bij voormeld arrest van de Raad, nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd

vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekende partijen hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Zij slagen er niet in om, mits concrete en overtuigende elementen, de geloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen te herstellen.

4.4. Wat de ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte resultaten van een DNA-onderzoek betreft, stelt de Raad vast dat hieruit niet zonder meer blijkt of met zekerheid kan worden afgeleid dat dit stuk daadwerkelijk betrekking heeft op verzoekster, zoals verzoekende partijen voorhouden.

De (persoons)gegevens in het betreffende stuk stemmen immers niet overeen met de eerder door verzoekster neergelegde stukken en afgelegde verklaringen.

In het door verzoekende partijen aangebrachte verslag van verwantschapsonderzoek van het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen lezen we dat op 20 november 2018 “na registratie van hun identiteit” er wangslijmvlies (speeksel) werd afgenomen van zes personen, waaronder van D.(...) R.(...), oftewel de naam (zoals die) van verzoekster, met als geboortedatum “30.06.1993”. Op welke wijze de identiteit van die zes individuen werd geregistreerd, wordt in het verslag evenwel niet toegelicht.

Tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster D. R. te heten en in 1993 te zijn geboren (‘verklaring volgend verzoek’ van 6 april 2018). Verzoekster voegde hier evenwel meteen aan toe dat volgens haar Afghaans paspoort, dat ze bij haar vorig verzoek om internationale bescherming neerlegde en dat zich in het administratief dossier bevindt, haar voornaam echter F. is en niet D., en haar geboortedatum 28 maart 1986, en dus niet 1993, oftewel een aanzienlijk verschil in jaren dus (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming van verzoekster, stuk 17 ‘documenten’, Afghaans paspoort verzoekster, uitgegeven op 12 maart 2012).

Ook de door verzoekende partijen in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming aangebrachte verblijfskaart van verzoekster in de Verenigde Arabische Emiraten vermeldt de naam F. (A.A.) R. en de geboortedatum 28 maart 1986. In de eerder neergelegde documenten met betrekking tot de geboorte van het dochtertje van verzoekende partijen, S.M.M., dat blijkens de documenten in 2014 in een Iraans hospitaal in Dubai werd geboren en niet in Afghanistan zoals verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, wordt eveneens als naam van de moeder, verzoekster dus, F (A.A.R.) vermeld (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming van verzoekster, stuk 17 ‘documenten’, documenten met betrekking tot de geboorte van het kind). Tevens maakt de oude verblijfskaart van verzoekster melding van de naam F.R. en de geboortedatum 28 maart 1986.

Alle door verzoekende partijen neergelegde documenten met betrekking tot verzoekster vermelden, zo wordt vastgesteld, de naam F. (A. A.) R. en als geboortedatum 28 maart 1986. Verzoekende partijen leggen echter niet één stuk neer waarop als naam van verzoekster D.R. en als geboortedatum 30 juni 1993 staat vermeld, oftewel de gegevens zoals vermeld op het ter zitting neergelegde verslag van een DNA-onderzoek.

Aldus staat, gelet op het voorgaande, niet (met zekerheid) vast dat het ter zitting aangebrachte resultaat van een DNA- onderzoek, waarmee verzoekende partijen verzoeksters familiale situatie en familieband vergeefs trachten te staven, daadwerkelijk betrekking heeft op verzoekster.

In dit verband dient nog te worden benadrukt dat verzoekende partijen, zowel verzoekster als haar echtgenoot, thans verzoeker, in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming betraapt werden op talrijke uiteenlopende en frappant tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen, zoals o.a. hun naam, geboorteplaats- en datum, vorige en opeenvolgende verblijfplaatsen, verzoeksters religie en etnische origine en verzoekers profiel. Bij hun eerste verzoek om internationale bescherming verhinderden, zo stelde de Raad bij voornoemd arrest in navolging van de commissaris-generaal vast, de verzoekende partijen door het afleggen van leugenachtige, bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen, een duidelijk zicht te bieden op kernelementen van hun asielaanvraag, namelijk hun identiteit, nationaliteit, familiale situatie en hun verblijfplaatsen voor hun komst naar

Europa. Verzoekende partijen -zo werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld- vertelden niet de waarheid over o.a. hun werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen, zoals op elk ander verzoeker om internationale bescherming, rust.

4.5. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet op die betreffende resultaten van het DNA-onderzoek steunen teneinde verzoeksters beweerde familieband met haar zussen H. en F. als bewezen te beschouwen.

In dit verband dient bovendien met klem te worden benadrukt dat door de Raad geenszins in het verleden werd geoordeeld dat verzoeksters vermeende zussen H. en F. als vluchteling zouden moeten worden erkend, zoals verzoekende partijen geheel verkeerdelijk voorhouden.

In zoverre verzoekende partijen hiermee doelen op 's Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017, waar zij eerder al bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar verwezen, leert een correcte lezing van dit arrest dat de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die het Commissariaat-generaal in hoofde van H. en F. in het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming nam, door de Raad werden vernietigd, en hun zaak werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Nergens werd, in weerwil van verzoekende partijen hun algemene verzuchtingen, door de Raad geoordeeld dat H. en F. als vluchteling moeten worden erkend. Verzoekende partijen slaan hier aldus de bal volledig mis en hun betoog kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. Betreffende het ter terechtzitting bij aanvullende nota aangebrachte document van UNHCR wordt vastgesteld dat, zoals verzoekende partijen bovendien zelf uitdrukkelijk aangeven, noch verzoeksters naam, noch die van verzoeker op dit document voorkomt, ongeacht hun uitleg hiervoor. Dit document is ter zake dan ook niet dienstig.

4.7. De Raad verwijst tot slot naar de grond in de beschikking waar wordt overwogen:

“De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.(...)”.

Verzoekster houdt in het verzoekschrift weliswaar voor de Afghaanse nationaliteit te bezitten en haalt in haar verzoek om internationale bescherming een aantal redenen aan waarom zij niet naar Afghanistan kan terugkeren.

Gelet op het gezag van gewijsde van de voorgaande arresten die in hoofde van verzoeksters ouders werden gewezen, staat ook de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden Afghaanse nationaliteit vast. De Raad stelt vast dat verzoekster geen bijkomende verklaringen aflegt of bewijsstukken voorlegt die de ongeloofwaardigheid ervan in een nieuw daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoekster aangeeft dat zij vijf jaar in België woont, dat haar ouders hiervoor langere periodes in Dubai en Iran woonden en dat de verwerende partij derhalve heeft nagelaten om de terugkeer mogelijkheid naar haar land van herkomst te onderzoeken, gaat zij voorbij aan het gegeven dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders door de Raad geoordeeld werd in het arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018 dat zij middels hun verklaringen niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben en als Afghaanse vluchtelingen

in Iran te hebben verbleven. Ook in het arrest nr. 215 779 van 25 januari 2019 in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd geoordeeld dat zij er niet in slagen om, mits concrete en overtuigende elementen, de geloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen te herstellen.

De algemene informatie inzake terugkeerders, inzake de sjiïeten als etnische en religieuze minderheid in Afghanistan, en inzake het zware leven als Afghaanse vluchtelingen in Iran en de problemen bij een terugkeer naar Afghanistan van deze mensen heeft geen betrekking op verzoekster, gezien haar Afghaanse nationaliteit ongeloofwaardig is en volstaat dan ook niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade concreet aan te tonen. Ook waar verzoekster aangeeft dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van het feit dat zij tot een etnische en religieuze minderheid behoort, dat zij lang in Iran, Dubai en België heeft verbleven, dat de minderheden vandaag de dag het slachtoffer worden van directe vervolging in Kabul, dat zij volledig vervreemd is en zelfs algemene informatie bijbrengt waaruit blijkt dat Hazara's een legitiem doelwit zijn geworden, gaat zij voorbij aan het gegeven dat haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit en het verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran van haar ouders niet geloofwaardig is.

De Raad ziet ook niet in hoe de verwijzing naar hetgeen gebeurde met een Afghaans meisje die deelnam aan een tv-show enig uitstaans met verzoekster heeft en een ander licht kan werpen op de ongeloofwaardigheid van haar Afghaanse nationaliteit.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster haar Afghaanse nationaliteit niet aantoonst, waardoor zij evenmin aantoonst in dit land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in haar eigen hoofde aan te tonen, doch zij blijft, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

In de mate verzoekster kritiek uit op voormelde arresten en de beslissingen die in het verleden in hoofde van haar ouders door de verwerende partij werden genomen, gaat zij niet alleen voorbij aan het gezag van gewijsde van deze arresten, maar ook aan het feit dat zij inmiddels kracht van gewijsde hebben gekregen, waardoor het verder inhoudelijk betwisten van deze arresten en beslissingen die eraan zijn voorafgegaan, geenszins dienstig is.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog gewag maakt van een DNA onderzoek in hoofde van verzoeksters moeder en dat er door de verwerende partij fouten zijn gemaakt in "het dossier van verzoekers en de tantes", verwijst de Raad opnieuw naar het gezag van gewijsde van voormelde arresten en wijst hij erop dat ook dit DNA-onderzoek reeds beoordeeld werd in voormeld arrest van 25 januari 2019 (zie hoger).

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ook de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de

toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters nationaliteit, maakt zij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF